

Begrundelse

I dagspressen har der været omtale af en dopingsag mod cykelrytter Claus Michael Møller. I Danmark er han blevet idømt 2 års karantæne, mens den internationale sportsdomstol nedsatte denne karantæne til 6 måneder. DIF nægter at acceptere denne afgørelse med henvisning til, at danske politikere så vil skære i det årlige tilskud til idrætten. Spørgeren er som alle andre mod brug af doping. Men er det rimeligt at udøve pression på idrætten gennem trusler om at skære i tilskud. I så fald vil det være væsentligt at vide, hvilke andre krav der stilles til idrætsorganisationer for at de kan få økonomisk støtte, og hvor ministeren sætter grænserne for indgriben i organisationernes daglige virke.

Svar (28/3 2000)

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

I Danmark er statens tilskud til idrættens hovedorganisationer i modsætning til en række af de lande, vi normalt sammenligner os med, ikke knyttet til idrætspolitiske betingelser af nogen art.

Der finder imidlertid en løbende dialog sted mellem organisationerne og regeringen, og i dopingspørgsmål er der en meget høj grad af enighed mellem DIF's formand Kai Holm og mig. Og som det fremgår af besvarelsen af S 2031, er de danske dopingregler generelt ikke strammere end andre.

Spm. nr. S 2031

Til kulturministeren (21/3 2000) af:

Peter Duetoft (CD):

»Finder ministeren det rimeligt, at DIF f.eks. udelukkes fra IOC, fordi man i en verserende dopingsag nægter at følge den internationale sportsdomstols afgørelse, og finder ministeren ikke, at det er vigtigt, at Danmark arbejder for højere straffe for dopingmisbrug i internationale fora, i stedet for nationalt at føre en hårdere linie end de internationale organisationer?«

Begrundelse

Kampen mod dopingmisbrug har en høj prioritet både internationalt og i Danmark. Men kun ved at deltage i det internationale samarbejde kan man få presset straffenes størrelse i vejret. Samtidig er det vigtigt, at de nationale forbund viser vilje til at følge de internationale afgørelser. Internationale retsregler vil virke langt stærkere end nationale. Selv om Danmark nægter at følge de internationale regler med den begrundelse, at vi ønsker stærkere straffe, kunne man jo komme i den situation, at andre lande så heller ikke ønskede at følge de internationale regler, men måske nationalt ville gennemføre kortere straffe. Dette ville samlet give en svækkelse af kampen mod doping. Derfor ønsker spørgeren ministerens mening om dansk enegang og de konsekvenser en sådan kan få for dansk deltagelse i international sport.

Svar (28/3 2000)

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Der findes ikke et enkelt sæt af internationale dopingregler. Den Internationale Olympiske Komite (IOC) har vedtaget en definition af doping og en liste over forbudte stoffer, som de fleste lande og internationale idrætsorganisationer tilslutter sig, ligesom de fleste lande og internationale organisationer er enige om, at indtagelse af de såkaldt »hårde« dopingmidler i førstegangstilfælde skal resultere i udelukkelse fra alle idrætskonkurrencer og -stævner i 2 år. Kun tre internationale specialforbund – herunder det internationale cykelunion – skiller sig ud i dette spørgsmål og idømmer mildere straffe.

Jeg har i mange internationale sammenhænge – både på IOC's verdenskonference om doping og sammen med de øvrige sportsministre inden for EU – slået til lyd for ensartede sanktioner, og det er rent faktisk lykkedes at skabe en fælles forståelse herfor i langt de fleste idrætsorganisationer. Den internationale cykelunion har imidlertid insisteret på at fastholde en lavere strafferamme end næsten alle andre internationale idrætsorganisationer.

Med oprettelsen af det internationale anti-doping agentur (World Anti-Doping Agency) er der håb om, at der inden for en overskuelig fremtid kan opnås enighed om mere ensartede bestemmelser både på tværs af landegrænser og specialforbund.